

РЕШЕНИЕ

№ 18452

гр. София, 30.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 02.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева
Мариета Райкова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **2364** по описа за **2025** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на А. Л. А. с ЕГН [ЕГН], от [населено място], чрез упълномощен адвокат, против Решение № 270 от 20.01.2025г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), постановено по н.а.х.д. № 13056 по описа на СРС за 2024г., с което е потвърден електронен фиш серия К № 9030777, издаден от Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР), с който на основание чл.189, ал.4, във вр. чл.182, ал.4, вр. ал.1, т.3 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) му е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200 лева, за нарушение на чл.21, ал.2, вр. ал.1 от ЗДвП.

Решението е оспорено като постановено в нарушение на закона и при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл.348, ал1, т.1 и т.2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). Основният аргумент на касатора се състои в това, че нарушението на 28.09.2023г. не е извършено от него, поради това, че същото е установено през период, в който той вече бил във влошени отношения със собственичката на автомобила – М. Т. и не живял с нея. Сочи, че в нарушение на процесуалният закон въззивният съд не е обсъдил всички приложени и приети по делото доказателства, както и че не е посочи в мотивите си защо кредитира само част от тях и защо не кредитира останалите. Моли за отмяна на въззивното решение, както и на електронния фиш.

Ответникът, Столична дирекция на вътрешните работи, представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна и въззивното решение следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София - град, като прецени допустимостта и основателността на касационната жалба по наведените в нея касационни основания, предвидени в чл.348, ал.1 от НПК, съгласно разпоредбата на чл.218, ал.1 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН, ангажираните по делото доказателства и съобразно закона, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол пред Административен съд – [населено място].

Разгледана по същество е неоснователна.

Предмет на производството пред Софийски районен съд е електронен фиш Серия К № 9030777, с който на А. Л. А., на основание чл. 189, ал. 4, във вр. с чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1 т. 3 от ЗДвП, е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200 лв. за нарушение на чл.21, ал. 2, вр. ал.1 от същия закон.

С оспореното решение въззивният съд е приел за установено, че на 28.09.2023г., в 14:12ч., в [населено място] по [улица]до № 200 с посока на движение от [улица]към Околовръстен път, при ограничение на скоростта от 50 км/ч., въведена с пътен знак В-26 в населено място, е заснето нарушение на скоростта, извършено с лек автомобил „БМВ 118Д“ с рег. № С., движещ се с скорост от 72 км/ч., след приспаднал толеранс от 3%. Скоростта била засечена и фиксирана с автоматизирано техническо средство – мобилна система за видеоконтрол CORDON M2 № MD1193, за което е налице справка от Българския институт по метрология с протокол за проверка на използваната система за контрол на скоростта, която е одобрена и е със срок на валидност на одобряване на типа до 13.06.2027 г. За така установеното управление на автомобила с превишаване на ограничението с 22 км/ч, в нарушение на чл.21, ал.2, вр. ал.1 от ЗДвП, първоначално бил издаден електронен фиш на собственика на МПС – М. Т., който ѝ бил надлежно връчен. Същият обаче е анулиран, тъй на 26.02.2024г. последната предоставила в съответната териториална структура на МВР писмена декларация на основание чл.189, ал.5 от ЗДвП, че на датата и часа на нарушението не тя, а А. е управлявал МПС, като приложила и копие на СУМПС. Така е издаден обжалваният пред СРС електронен фиш, в който е отразено, че нарушението е извършено от А.. Същото се явява повторно - в едногодишен срок от влизане в сила на ЕФ К/5207660 на 24.11.2022г., поради което на А. е наложена глоба в двоен размер - 200 лева, на основание с чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 3 от ЗДвП.

Съдът приел, че горните обстоятелства се установяват от свален на хартиен носител снимков материал, както и въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК.

В решението си съдът подробно е изследвал развитието на административнонаказателното производство и е достигнал до правилни изводи, че в хода му не са допуснати съществени процесуални нарушения. Съдът е отговорил на възражението в жалбата досежно съдържанието на ЕФ, като е посочил, че липсата на вписване на срока и органа пред, който се обжалва не може да е основание за отмяна на ЕФ, тъй като това не е задължителен реквизит. Обърнал е внимание, че реквизитите на електронния фиш са посочени в чл. 189, ал. 4 ЗДвП, като процесният съдържа всички изискуеми от правната норма реквизити. На следващо място съдът е изложил мотиви, че техническото средство, с което е установено нарушението, е от одобрен тип за измерване, същото е било в изправност и е правилно експлоатирано. Тези изводи са правилни и се споделят от касационната инстанция.

Съдът е приел още, че нарушението е безспорно установено и доказано. В мотивите на решението е посочено, че административнонаказателната отговорност на А. е правилно

ангажирана с ЕФ, тъй като вписаните обстоятелства в декларацията по чл.189, ал.5 от ЗДвП от 26.02.2024г. не са оборени със събраните в съдебното производство гласни и писмени доказателства. В заключение решаващият съд е намерил, че за това нарушение, извършено от А. в условията на повторност по смисъла на §6, т.33 от ДР на ЗДвП е определено и съответно на него административното наказание.

Въззивното решение е правилно.

Основното оплакване на касатора се отнася до субекта на отразеното в обжалвания ЕФ нарушение, предвид изнесените от него данни, че към датата на нарушението не е бил в добри отношения и вече не е съжителствал със собственичката на автомобила М. Т..

Разпоредбата на чл. 188, ал. 1 ЗДвП съдържа принципното правило относно субекта на административнонаказателна отговорност по ЗДвП, а именно: собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение, като собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. Конкретно проявление на този принцип по отношение на електронните фишове е регламентацията на чл. 189, ал. 5 ЗДвП, съгласно която в 14-дневен срок от получаването на ЕФ собственикът заплаща глобата или предоставя в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. Последица от реализирането на тази възможност за собственика е издаването и изпращането на електронен фиш по ал. 4 за извършеното нарушение на лицето, посочено в декларацията, и анулиране на първоначално издадения електронен фиш. Изискването на чл.189, ал.5 ЗДвП за деклариране от страна на собственика на МПС на лицето, което е извършило нарушението, гарантира протичането на административнонаказателното производство в разумни срокове, тъй като волеизявлението под формата на декларация позволява на административнонаказващия орган (АНО) да се базира на декларираните данни и да издаде ЕФ срещу посоченото в декларацията лице без да проверява дали това лице е реалният нарушител. При издаването на ЕФ чрез използване на АТСС не е възможно установяване по друг начин от страна на АНО на конкретното физическо лице - нарушител. Именно в тази възможност за доказване се корени разликата между процедурите по чл.189, ал.5 ЗДвП /подаване на декларация от собственика на МПС/ и сочената в касационната жалба процедура по чл.189, ал.6 ЗДвП /подаване на възражение/. При подадено възражение по чл.189, ал.6 ЗДвП ЕФ може да бъде анулиран само в две хипотези: 1. МПС е било обявено за издирване и 2. нарушението е извършено с моторно превозно средство със специален режим на движение, т.е. в хипотези, за наличието на които АНО може да направи служебна проверка. В конкретния случай, собственикът на процесното МПС е подал декларация до АНО, при което напълно законосъобразно последният е анулирал първоначално издадения ЕФ, като е издал друг фиш спрямо А. - ЕФ серия К № 9030777. Правилна е преценката на решаващия съд, че така вписаните обстоятелства не са оборени с показанията на свидетеля А.. Показанията на този свидетел действително не допринасят за изясняване на спорното обстоятелство, тъй като същият е заявил , че не знае кой е управлявал автомобила към процесната дата. Представените от касатора и приобщени по въззивното дело писмени доказателства, установяващи, че на името на А. има регистриран лек автомобил „Школа О.“, рег. № С., /доколкото липсва законова разпоредба, забраняваща управлението на друго освен регистрираното на лицето МПС/, също правилно са преценени от СРС за негодни да оборят заявеното в декларацията по чл.189, ал.5 ЗДвП от 26.02.2024г. Следователно, съдът не е допуснал съществени нарушения на съдопроизводствените правила, налагащи в съответствие с чл. 63 от ЗАНН отмяна на акта - фактическата обстановка е

изяснена в пълнота, като са разгледани направените пред него възражения, които са намерени за неоснователни.

При извършената служебна проверка касационната инстанция не констатира пороци, водещи до недопустимост или нищожност на обжалваното решение. С оглед горните съображения, не са налице и сочените в касационната жалба основания за отмяна на решението, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

По отговорността за разноси - в случая делото е разрешено в полза на ответната страна, но доколкото от същата са представени единствено бланкетни писмени бележки, които предвид изложените доводи явно са взети от друго дело касаещо административнонаказателната процедура по издаване на наказателно постановление, съдът не следва да присъжда такива.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал.2, АПК, вр. с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София- град, XXVI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 270/20.01.2025г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, постановено по н.а.х.д. № 13056 по описа на СРС за 2024г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: